

4. Ротар Д. Місце правового інституту бюджетної установи в системі права // Підприємництво, господарство і право. 2006. № 8.12с., 111-127 с.

Круглова Ольга Олександрівна,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ

РЕАЛІЗАЦІЯ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ, ЯК УМОВА РОЗБУДОВИ СУЧАСНОЇ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

На сьогоднішній день корупція перетворилася з локального явища, яке було притаманне лише певним країнам, що перебували на шляху розбудови своєї правової системи, на масштабне явище, що охопило в різних мірах але значну кількість й розвинутих європейських країн.

Відповідно, корупція як глобальна проблема багатьох сучасних країн, стає перепорою до нормального, прогресивного економічного та соціального розвитку. Відповідно ця проблема потребує вирішення. Світова спільнота вже не одне десятиліття наголошує на цій потребі. Результатом чого стало ухвалення цілого комплексу міжнародно-правових актів, підготовлених та прийнятих в Організації Об'єднаних Націй, Організації економічного співробітництва та розвитку, Організації американських держав, Раді Європи, Європейському Союзу, Африканському Союзу. Запропоновані різноманітні міжнародні юридичні способи вирішення цієї проблеми в певній мірі відрізняються, однак їх об'єднує спільна мета – встановлення загальних стандартів боротьби з корупцією.

Важливим етапом в історії розвитку міжнародно-правових відносин у сфері запобігання та протидії корупції є підписання міжнародною спільнотою 9 грудня 2003 року в м. Меріда (Мексика) Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції. Фахівці з цього питання вважають цей міжнародний договір найзмістовнішим правовим актом, спрямованим на запобігання та боротьбу з корупцією як у світовому, так і в національному масштабі [1].

Корупція в Україні, незважаючи на зміну політичної еліти і прихід до влади нових людей, не зменшилася, а в деяких сферах навіть зросла.

Україна за індексом корупції Transparency International є найбільш корумпованою країною Європи і посідає 130 місце серед 176. Згідно з дослідженням Київського міжнародного інституту соціології (КМІС), самі українці вважають, що корупція входить до Топ-3 проблем у країні. У глобальному масштабі щорічний обсяг хабарів становить \$1 трильйон доларів, заявив генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш. Він закликав світову спільноту зробити все можливе для припинення хабарництва, обману і шахрайства. За його словами, ухилення від сплати податків, відмивання грошей та інші фінансові махінації підривають зусилля щодо досягнення Цілей сталого розвитку [2].

Така негативна ситуація створює реальну загрозу безпеці суспільству, демократичному розвитку нашої держави тощо. З метою реалізації інтеграційного процесу в Україні, зокрема передбачається приведення у відповідність до європейських стандартів законодавства України у сфері протидії та запобігання корупції.

Для боротьби з корупцією низка європейських країн вживає заходи організаційного характеру – створюють спеціалізовані установи, організації, метою діяльності яких є вироблення відповідної стратегії й тактики, розробка превентивних заходів нормотворчого й функціонального змістового наповнення. Проте необхідно, з огляду на актуальність проблеми, переглянути комплекс організаційно-правових та інших заходів на національному рівні з метою їхнього вдосконалення та інтенсифікувати діяльність у міжнародних організаціях.

За умов наявності масштабної корупції пріоритетними є заходи щодо усунення її причин, а вже потім – боротьба з конкретними виявами. Причому, для правових систем деяких розвинених країн не є характерним використання в законодавстві терміна «боротьба», численними є закріплення в нормативно-правовому акті (часто – кодифікованому) принципів запобігання правопорушенням [3].

Як свідчить практика роботи правоохоронних органів зарубіжних країн у цьому напрямі, досконалість нормативно-правового забезпечення та наявність ефективної системи протидії корупції на національному й міжнародному рівнях є однією з головних умов успішного подолання зазначеної проблеми.

На думку голови правління Transparency International Україна Я. Юрчишина, методи боротьби з корупцією на глобальному рівні і локальному – однакові, але на національному рівні ця боротьба не така складна [2].

З 2014 року в Україні діє Закон України «Про запобігання корупції» (від 14.10.2014 № 1700-VII). Відповідно до ст. 18 цього закону, Національним агентством з питань запобігання корупції розробляється й періодично коректується антикорупційна стратегія на основі аналізу ситуації щодо корупції, а також результатів виконання попередньої антикорупційної стратегії.

Таким чином, зважаючи на масштабність та актуальність проблеми, пріоритетним напрямком розвитку антикорупційного законодавства в нашій країні є створення ефективного, заснованого на позитивному досвіді іноземних держав механізму запобігання корупції, і тут вже є позитивні зміни. Однак, його результативна робота потребує постійного моніторингу потенційно небезпечних чинників, які створюють передумови корупційним правопорушенням в нашій країні.

Необхідним є організація постійного моніторингу стану європейського антикорупційного законодавства й заповнення передової національної антикорупційної стратегії європейських країн. Також важливим є налагодження взаємодії правоохоронних систем та органів європейських держав, прийняття активної участі у заходах антикорупційного спрямування, що анонсуються ООН, Радою Європи, Європолом тощо.

Як свідчить зарубіжний європейський досвід, ефективне подолання корупційних проявів можливе лише у разі об'єднання національних (внутрішніх) та міжнародних (зовнішніх) зусиль.

Бібліографічні посилання:

1. Конвенція ООН проти корупції (ратифікована Законом України від 18 жовтня 2006 року № 251-V). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16 (дата звернення 14.02.2019)
2. Корупція в Україні та світі. Які від неї втрати та чи виходить з нею боротись. URL: <https://nv.ua/ukr/ukraine/events/koruptsija-v-ukrajini-ta-sviti-jaki-vid-neji-vtrati-ta-chi-vikhodit-z-neju-borotis-2512435.html>. (дата звернення 14.02.2019)
3. Світовий досвід запобігання та протидії корупції: до питання про інтеграцію законодавства України до права Європейського Союзу. URL: <http://www.viche.info/journal/4201/> (дата звернення 14.02.2019)

Поліщук Марина Геннадіївна,

кандидат юридичних наук

доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО НА ПРАЦЮ ОСІБ ІЗ ЗНИЖЕНОЮ ПРАЦЕЗДАТНІСТЮ

Згідно з Конституцією України на меті соціально-правової держави лежить забезпечення гідним життям та умови усіх громадян абсолютно на рівних правах. Щодо рівності таких прав, актуальним є питання регулювання праці осіб, які не можуть на рівних конкурувати з іншими працівниками на ринку праці. Це пов'язано із тим, що українське суспільство та європейські країни активно борються із проявами дискримінації щодо категорії осіб із зниженою працездатністю. Активне вивчення даної проблематики є важливим для того щоб держава неухильно забезпечувала та дотримувалась принципу рівності.

Метою даної роботи є аналіз чинників, які обумовлюють особливості правового регулювання праці такої категорії працівників, як особи зі зниженою працездатністю.

Увагу вивченню цієї проблематики зокрема приділили такі науковці, як Біба Н. М., Козуб І. Г., Капаназде Б. П., Прокопенко В. І., Процевський О.І., Пузирний В.Ф., Смирнов О.В., Тарасенко В.С. та інші.